

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (sursa: doxologia.ro)

Evangelia Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți (Ev. Matei 25, 31-46)

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți Împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când

* "Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta lui cea bună." (Pilde 19:17).

*"Și eu nu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine" (Galateni 2:20)

Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei preamici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

„Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!”

Duminica Înfricoșătoarei Judecăți își poartă numele de la acest text evanghelic de la Matei, cap. al XXV-lea, în care Mântuitorul Iisus Hristos face o expunere profetică despre cele ce se vor întâmpla la sfârșitul veacurilor, mai precis despre acel moment al Judecății de Apoi, Judecata finală, Înfricoșătoarea Judecată. Și totuși în Biblie nu e numită așa – Mântuitorul nu o numește „înfricoșătoare”, dar în tradiția noastră este păstrată această

denumire. De ce? Pentru că în fața Judecății lui Dumnezeu fiecare dintre noi are motive serioase să se simtă nevrednic, dar presiunea acestei judecăți finale vine mai cu seamă din faptul că e o judecată care nu mai are instanță de recurs sau de apel, ca să folosim termeni juridici.

După această Judecată nu se mai poate face nimic. Și spune Mântuitorul că atunci când va veni Fiul Omului a doua oară va veni pe norii cerului întru slavă cu sfinții îngeri „și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile” (Matei 25, 32), nu toți oamenii, semn că fiecare individ are și o anumită răspundere față de neamul său. De aceea, vedeți, în rugăciunea Bisericii se vorbește mereu despre cereri care sunt de interes comun, pentru interesul colectiv, pentru că oamenii între care trăim sunt, de fapt, un dar de la Dumnezeu, față de care trebuie să ne simțim responsabili.

Se vor înfățișa deci neamurile și, zice mai departe Mântuitorul făcând o aluzivă parabolă, îi „va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre” (Matei 25, 32), adică pe cei buni de cei răi. Dar de ce caprele sunt deosebite? De ce asociate cu „cei răi”? Nu sunt și ele folositoare omului? Și atunci ce anume distinge calitatea oilor, ce defect au caprele? Distincția este că oile sunt mereu împreună, greu se despart unele de altele, țin la turmă; caprele însă sunt foarte greu de strunit. Există în turma de capre un „spirit” individualist și rebel, care mereu disociază grupul, astfel încât ciobanii pot să spună că nu-i deloc ușor să ții sub control o turmă de capre, chiar dacă sunt folositoare. Iată că lipsa de preocupare pentru „turma” din care fac parte le face să fie prezentate ca model negativ de către Mântuitorul Iisus Hristos.

Și în continuare, El ne arată și modul concret în care trebuie să se manifeste această grijă: „Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii” (Matei 25, 33-34). - Vedeți, omul n-a fost făcut ca să moară, n-a fost

făcut ca să-și transforme viața în iad aici pe pământ și să sufere atâta, ci omul a fost creat pentru Împărăția Cerurilor. De fapt, dintru început a fost cetățean al Împărăției Cerurilor, dar în momentul în care și-a asumat o libertate, irațională s-ar putea spune, în acel moment singur s-a autoexilat din Raiul cel Ceresc. După căderea prin neascultare a protopărinților, Dumnezeu avea să deschidă poarta reabilitării omului, rânduind, „la plinirea vremii” (Galateni 4,4) mântuirea noastră prin Domnul Iisus Hristos.

Domnul enumeră șase activități care fac pe om demn de Împărăția lui Dumnezeu: să dai de mâncare celui flămând, să dai apă celui însetat, să primești sau să te îngrijești de cel străin (adică de oamenii pe care nu-i cunoști, față de care astăzi, mai mult ca oricând, suntem așa distanți și suspicioși), să îmbraci pe cel gol, să cercetezi și să te îngrijești de cei bolnavi și să ai grijă de cei din temnițe.

Despre primirea celor străini cu precădere Mântuitorul a oferit propriul exemplu, ca atunci când a rostit o altă pildă, cea a Samarineanului

milostiv, în care s-a văzut că nici apartenența etnică, nici credința religioasă nu pot constitui argumente pentru a privi pe om cu indiferență. Sensibilitatea umană nu trebuie să ne părăsească, că altfel nu suntem fii ai lui Dumnezeu. De aceea, referindu-se la cei bolnavi și întemnițați, Domnul nu vorbește de a vindeca și a elibera, ci de a „cerceta” și a „veni” (sau a vizita). Asta arată că ceea ce Dumnezeu ne cere este în măsura puterilor noastre, nu ne cere nimic mai mult decât ceea ce este pe măsura puterilor noastre și nu ne este deloc greu.

Și atunci asceza, postirea, rugăciunile, metaniile, slujbele la biserică – oare acestea nu mai contează înaintea Judecății finale, de vreme ce Mântuitorul a expus doar aceste șase criterii de evaluare a calității omului? - Cu siguranță, nu. Acestea pe care Mântuitorul le expune sunt, de fapt, efectul, dar ca să ajungi la acest efect e nevoie de cercetare de sine, de rugăciune, de slujire, de rugăciunile altora pentru tine. Prin acestea ne punem în starea în care să fim deschiși spre a pune în practică cele șase acte concrete în care putem să ne dovedim sensibilitatea și să nu ne mai temem de Judecată.

Judecata de Apoi reprezintă de fapt triumful iubirii lui Dumnezeu, tot așa cum pierderea mântuirii reprezintă de fapt mulțimea de bune intenții pe care n-am avut atenția și perseverența spre a le duce la bun sfârșit.

Pr. Mihai Mărgineanu

(Foto: Judecata de Apoi - reprezentare iconografică pe peretele de vest la Mănăstirea Voroneț)

Rolul familiei în cultivarea valorilor creștine (II)

VALORI/NONVALORI

„Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, care spun că întunericul este lumină, și lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață, și dulceață în loc de amărăciune!” (Isaia 5.20)

(continuare din numărul trecut)

Familia ca albie de transmitere a iubirii și a sfințeniei. De la o generație la alta, sfințenia, la care se adaugă și alte virtuți nemuritoare ale strămosilor, moșilor și părinților, curge pe albia familiei. Această curgere e cunoscută cu denumirea de ereditate. Spre a o deosebi de o ereditate rea, aceea a arborelui genealogic, am putea să-i zicem, suflet românesc, în cazul nostru. Căci ființa unui neam, vorbind de un neam creștin, nu este numai natură, adică produs al pământului, ci este mai întâi spirit, vedere duhovnicească și modelare conștientă.

Sensul familiei ca purtătoare a unui suflet. Când Dumnezeu vrea să întemeieze un neam, în care să-și întrupeze un gând, ca pe un nou Fiul al Sau, și să-l înzestreze cu o misiune, alege mai întâi pe părinți. Astfel, părinții alcătuiesc un cămin, adică un laborator divin, care nu este altceva decât un mod al imitării actului divin creator datorită căruia soții au menirea să colaboreze cu Dumnezeu, în așa fel ca nici iubirea și nici sfințenia să nu piară, ci să se împărtășească altor și altor persoane create.

La sfârșitul acestor considerații privitoare la transmiterea sfințeniei pe calea eredității în familie, ar fi oportun să ne întrebăm: va dispărea familia creștină, cu structura ei specifică, așa cum am cunoscut-o înainte, prin desacralizarea tuturor lucrurilor, potrivit unui nou spirit al vremii? E cu neputință! Atât timp cât familia se va afla în slujba sufletului, nemuritor prin sfințenia dăruită lui de către Hristos -Domnul, ea va rămâne un laborator viu al Învierii. Speranța la care ne referim, de data aceasta, nu este o simplă speranță, ci este și ea o valoare întemeiată pe iubire și sfințenie, este o prezență vie sălășuind în inima familiei, este încrederea ce ne-o inspiră credința că destinul istoriei se află în mâna lui Dumnezeu.

Virtutea fidelității în familie și însemnătatea ei socială.

Din iubire, sfințenie și speranță așa cum acestea se întâlnesc în viața familială, se nasc acele valori religio-morale care creează temelul trăinicieii unei căsătorii, a unui cămin părintesc: fidelitatea și devotamentul.

Dragostea, conjugată cu sfințenia, dă soților sentimentul că ei se angajează pentru un lucru etern, iar virtuțile căsătoriei se răsfrâng asupra întregii vieți familiale. O familie bine așezată pe principiul fidelității conjugale este o valoare socială inestimabilă.

Devotamentul. Pentru ordinea iubirii, devotamentul conjugal este fenomen spiritual, care angajează pe soți în mod existențial. Mai presus de orice, devotamentul se afirmă, în căsnicie, prin jertfelnicia generoasă a unui soț în raport cu celălalt soț. Cine nu ajunge la devotament, acela nu iubește. Adevăratul nume al devotamentului este dăruirea. Dragostea este un sentiment care pentru a se conserva și a crește, are nevoie de o hrană specială făcută din miile de mici sacrificii care sunt ca ochiurile unui uriaș năvod, că firele colorate ale unui covor, a căror împletire nu se va sfârși decât odată cu viața.

Nașterea de prunci, sinteza valorilor în fami-

lie.

Nașterea de prunci, în gândirea ortodoxă, nu este un fapt de ordin biologic, cât unul de ordin spiritual. Iubirea este energie creatoare, ea cheamă la viață și îmbogățește viața. Iubirea soților în sânul familiei nu este o simplă contemplație fericitoare, ci e mers înainte, este efort spre biruință vieții, e participare la puterea creatoare a lui Dumnezeu. În iubirea conjugală răsună glasul Sfântului Duh din ultima zi a creației: *“Să facem pe om după chipul și asemănarea noastră!”*

Practici actuale contrare promovării valorilor creștine ale familiei/Nonvalori.

Dezorganizarea familiei în cultura contemporană.

Cultura, dintr-o perspectivă a preocupărilor de ordin demografic, este definită drept “modul de viață al societății” și vizează, în primul rând, valorile spirituale de care atârână destinul familiei. Este de notat și aceea că în concret modelele așa-zise culturale, configurații ale diverselor valori, variază pe grupuri sociale, tributare fie unor rânduieli tradiționale, fie unor emancipări din datinile străbune și făuririi unor noi uzanțe comportamentale. Aceasta este de fapt situația în care ne găsim noi. Se pare că modelul nostru cultural este cel European. Deși nu ne aparține direct, desacralizarea vieții familiale provocată de Revoluția franceză sau de perioada comunistă ne privește și pe noi. Campaniile antireligioase au ucis sentimentul de respect, de datorie, spiritul de devotament și sacrificiu, iubirea și fidelitatea, toate valori indispensabile pentru existența familiei tradiționale, în care se adăpostește sufletul românesc. Asistăm în țară noastră la renașterea unui păgânism domestic, ce înaintea progresiv și insistent, cunoscut sub numele de sexualism, etalat printr-un cult al goliciunii.

Cauzele dezorganizării familiei moderne și ale desacralizării ei.

Se cuvine să enumerăm, în trecere, mulțimea de factori care au contribuit la slăbirea vieții familiale moderne și contemporane: libertinajul; extinderea prostituției, a avorturilor, căsătoria privită din punct de vedere strict individualist, puternic așezată pe principiul sterilității sistematice și găsind, pentru a se menține și desface, colaborarea adulterului și divorțului. Toate aceste practici nu sunt decât părți conexe ale unui sistem complet coerent care ruinează familia românească din zilele noastre, din interior și din exterior. Din interior, prin trădarea iubirii și a sfințeniei, iar din exterior, prin însușirea unor modele străine. În unul și același complex intră, mai aproape de noi pornografia, homosexualitatea, avortul și educația sexuală. Acestea se constituie în niște concepții noi de viață și ne apar drept coordonatele unei “noi” civilizații. Avem de-a face cu principii și concepții, moduri de a fi și de a se manifesta, susținute de ateismul vremii, de ideologie, de literatură, de mass-media, în special de televiziune, care contrazic în mod flagrant concepția creștină fidelă naturii imperativelor vieții voite de Dumnezeu.

Desfrâul este o boală groaznică, o adevărată lepră morală, care calcă în picioare iubirea și fidelitatea, frumusețea și noblețea existenței, valori prin care se afirmă sufletul neamului, se cultivă dragostea pentru idealurile înalte ale tinereții și se declară luptă deschisă împotriva noroiului și a imoralității.

*Pr. Florin Aurel Călugăru
(continuare în numărul viitor)*

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
(Coordonator principal)
Preot coslujitor: Protopop Florin Aurel Călugăru, tel. 0752
900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Paul Sîrbu, Irina Coman, Viorel Blidaru,
Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
susținerea acestei publicații, dar și pentru
activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ Duminică, 19 februarie,

- * 8.00 Utrenia și Sfânta Liturghie
- * 17.00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Vineri, 24 februarie,

- * ora 17.00 Slujba Sf. Maslu
- * Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

◆ Sâmbătă, 25 februarie, începând
cu ora 7.00, Utrenia, Sfânta Liturghie
și pomenirile pentru cei răposați
(Prima dintre pomenirile legate de
perioada Postului Mare)

- * 17:00 Slujba Vecerniei
- * Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

Ioan Radu Ilie (Ducu) încă are nevoie de ajutorul nostru!

Suntem o comunitate de oameni empatici.
Acest lucru ni l-ați demonstrat încă de la lansarea
campaniei pe care a inițiat-o Asociația filantropică
„Ia și-ajută!”. Iar asta ne determină să fim
încercători în reușita demersului nostru în ce
privește operația atât de complexă de reparare a

genunchiului.

Câtă bucurie a fost în inima lui Ducu și a
familiei sale, când le-am transmis că în doar câteva
ore de la lansarea campaniei am reușit să strângem
2680 euro! Asta înseamnă că în mai puțin de 10 zile
am putea atinge target-ul, cei 25000 euro! Adică
visul ca Ducu să se opereze și să poată merge iarăși
pe picioarele sale este aproape de a fi realizat!!!
**DUCU SE VA FACE BINE, CU AJUTORUL LUI
DUMNEZEU ȘI CONTRIBUȚIA NOASTRĂ!**